

Sílvia Bel parla amb Natàlia Petrovna

Estimada Natàlia,

Jo ja havia sentit parlar dels inqüestionables encants que et defineixen com un dels grans personatges quan va caure a les meves mans aquest trosset teu de vida. Entre els fulls d'Ivan Turguénev, el teu pare (que et va donar vida a través de la seva escriptura), el teu fill (perquè existeix en tu l'empremta de la mare que va marcar la seva infància) i el teu amant (pel silenciós i platònic amor que sentia per Paulina Viardot en qui va inspirar la teva essència), hi vaig descobrir una dona que no havia estimat mai. L'amor, Natàlia, és irracional i impossible, cruel, meravellosament vulnerable i dolorós. Ho hem viscut juntes a l'escenari dels nostres temps distants compartits en un teatre, en aquest fragment curt de l'existència d'una i de tantes dones que estimen sense mesura per un buit que no podrà omplir mai cap Beliàiev del món.

Llargues tardes d'indolència i avorriment sacsejades per l'arribada d'aquest ésser que, amb la seva sola presència torbadora, evidencia cruelment l'inevitable pas del temps. Com el dispositiu que engega una cadena d'esdeveniments que el destí tenia guardats per quan la consciència d'allò oblidat, tapat, cimentat, comencés a obrir ferides. Els dubtes, el qüestionament dels principis d'una vida en ordre, la insatisfacció, la necessitat de fugir de la rutina asfixiant, el desencís. I, de sobte, l'emoció que s'imposa per damunt de la raó perquè, benvolguda Natàlia, la vida demana viure, malgrat l'esforç tenaç d'una dona condicionada pels valors de la societat per ofegar perilloses passions incontrolables.

Gràcies pels teus capricis, desigs, encants, frivolitat, cinisme i vulnerabilitat, que nit rere nit m'ofereixes, generosa. Quan, d'aquí un temps, tornis silenciosa a les pàgines del teu llibre, em resultarà difícil oblidar que un dia vam estimar juntes un dolç, amarg i inventat amor impossible.

Fins sempre, senyora Petrovna, desitjo que la literatura et faci eterna en el teu descans i que al mateix temps puguis caminar lluny, al llarg de les nits de moltíssims teatres, sempre que hi hagi algú, assegut a la platea, per fer possible el miracle d'aquest art efímer.

Cordialment,
Sílvia Bel